

— Δὲν εἶνε δικά μου, κύριε Ροβέρτε, μὴ τα ἔδωκεν ἡ Τριανταφυλλιά, ἀλλὰ καὶ τῆς Τριανταφυλλιάς δὲν ἦτον δικά της. Ἐπιθυμῶ νὰ τα παραδώσω εἰς τὸν ἰατρὸν νὰ τα στείλῃ εἰς τοὺς κληρονόμους, ἀλλὰ δὲν τον εὐρήκαμεν, ἔλειπεν εἰς ἐπισκέψεις. Θὰ μου κῆμτε λοιπὸν τὴν χάριν νὰ τοῦ τα δώσετε ὅταν τον ἰδῆτε;

Καὶ ὁ μὲν Ροβέρτος τὴν παρετήρη ἐκθαμβος, ἡ δὲ Τριανταφυλλιά τείνασα τὴν χεῖρα ἀνεφώνησε:

— Μ' αὐτὰ εἶνε δικά σου, κορίτσι μου. Δὲν ξέρεις πὼς ἡ μακαρίτισσα ἡ κυρία Ἑρμίνη θὰ σ' ἔκανε κληρονόμα της ἂν ἐπρόφτανε; Γιατί λοιπὸν τώρα θέλεις...

Ἀλλ' ἡ Μαρκέλλα ἐγερθεῖσα ἐπέθηκε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς γηραιᾶς.

— Δὲν εἶνε δικά μου, Τριανταφυλλιά, καὶ τὸ ξέρεις πολὺ καλά! Δὲν θέλεις νὰ τα κρατήσης σύ, διότι δὲν εἶνε δικά σου. Πὼς λοιπὸν μοῦ δίνεις πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶνε δικό σου; Γίνεται αὐτό;

Πρὸ τοῦ παιδικοῦ τούτου ἐπιχειρήματος ἡ Τριανταφυλλιά οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντίειπῃ.

— Καλὰ, Μαρκέλλα, εἶπεν ὁ Ροβέρτος διὰ τῆς βαρεῖας φωνῆς του, θὰ τα ἐγχειρίσω εἰς τὸν ἰατρὸν. Ἐγώ μες πολὺ καλά, παιδί μου, σὲ ἐπαίνω.

— Ἀχ! ἐστέναζεν ἡρέμα ἡ Μαρκέλλα, ἐγὼ τὸ εἶξευρα ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε!

Καὶ εἰρήγησε κατὰ νέουσα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐνέφαινεν εὐδαιμονίαν ἅπαράμιλλον. Ἡ δὲ Τριανταφυλλιά σιωπῶσα καὶ αὐτὴ ἐσπόνγριζε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμεν τὸν πατέρα, εἶπεν ὁ Ροβέρτος δεικνύων πρὸς αὐτὰς τὴν ὁδόν.

Ὁ κύριος Βρεῶ καταγοητευθεὶς, παρετήρησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὴν Μαρκέλλαν. Τὸ νεκρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον ἦτο ὡς ἡλιακὴ ἀκτίς ἐν τῷ σκυθρωπῷ δωματίῳ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔρημον μένον, καίτοι μεγίστη ἦτο ἡ πρὸς αὐτὸν στοργὴ τοῦ υἱοῦ του. Ἐν ᾧ δὲ διὰ ποικίλων ἐρωτήσεων προεκκλείει τὴν στωμιλίαν τῆς κορασίδος, ὁ Ροβέρτος ἠρώτησε τὴν Τριανταφυλλίαν ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Περὶ καλὰ;

Ἡ γηραιὰ ἀνένευσε κινήσασα ταυτοχρόνως καὶ τὴν χεῖρα μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος, ὥστε προσέειπε τὴν προσοχὴν τῆς κορασίδος ἀλλὰ παρενθύς καταστείλασα ὑπὸ τῆς φρονήσεως τὴν ἀνανάκτησίν της, συνεπλήρωσε ταπεινῇ τῇ φωνῇ τὸ κεφάλαιον τῶν βασιανιστηρίων του Σίμωνος. Τοσαύτην δὲ εὐγλωττίαν εἶχεν, ὥστε οὐδέποτε θὰ τη ἐπῆρχετο ὀρεξίς νὰ σταθῇ, ἂν μὴ τὸ ὥρολόγιον, σημαίων 4 μ. μ., ἐνεθύμιζεν αὐτῇ ὅτι ἦτο χρεὶα νὰ παρασκευάσῃ τὸ φαγητὸν τοῦ ἀναπόδου ἐκεῖνου ἀνθρώπου.

— «Θὰ μου δώσῃ τὰ παπούτσια», συνεπέρα-

νε λέγουσα ἡ Τριανταφυλλιά, ἔλκουσα τὰ δέματα τοῦ σκούφου της ὡς ἂν ἦσαν τὰ ὦτα τοῦ Μονφόρτ.

— Μὴ λησμονήσης ὅτι τὸ σπῖτι μας εἶνε πάντοτε ἀνοικτὸ διὰ σέ... καὶ δι' ἐκείνην, προσέθηκε δισταζών.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Ροβέρτε, εἶπεν ἡ γηραιὰ ἀνορθουμένη ὡς δρυς, ὑψηλὴ καὶ στενάχασα ἐξ ἀνκουρίσεως, δὲ θὰ το ξεχάσωμεν. Ἐλα, Μαρκέλλα, πᾶμε.

Ἡ Μαρκέλλα ὑπήκουσε παρενθύς. Ὁ κ. Βρεῶ εἴλκυσε αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἡσπασθη τὸ μέτωπον μετὰ στοργῆς, διότι καθ' ὅλον τὸν βίον του ἐπόθησε νὰ ἔχῃ θυγατέρα, τὴν μεγίστην ταύτην παραμυθίαν τῶν χηρευόντων πατέρων. Εὐθύς δὲ ὡς ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ ἡ ἡλιακὴ ἀκτίς ἐξηφανίσθη:

— Ἀχ! εἶπεν ὁ γηραιὸς περίλυπος, καὶ νὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἐκρατούσαμεν ἐδῶ μαζί μας. Τί δυστυχία νὰ εὐρεθῇ ὁ πατήρ της!

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ ἀκούσας τὸ ἐγχώμιον τοῦτο τοῦ Μονφόρτ· ἀλλ' ἐνδομύχως τὴν αὐτὴν εἶχε καὶ αὐτὸς γῶμην.

(Ἐπεται συνέχεια)

UN BALLO IN MASCHERA

Τὸ γνωστὸν εἰς πάντας μελόδραμα τοῦ Βέρδη «Un ballo in maschera» ἔχει ὑπόθεσιν εἰλημμένην ἐξ ὁμοίου μελοδραματος μελοποιηθέντος μὲν ὑπὸ τοῦ Auber, συνταχθέντος δὲ ὑπὸ τοῦ πέριωνόμου Scribe καὶ ἐπιγραφομένου Gustave III ἢ le Bal masqué. Τὸ μελόδραμα τοῦ Scribe ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις ἐν ἔτει 1833. Τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα εἶνε ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν πιστὴ ἀντιγραφή τοῦ μελοδραματος τοῦ Scribe, τὰ ὀνόματα μόνον τῶν δρώντων προσώπων καὶ ὁ τόπος τῆς δράσεως μετεβλήθησαν, καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Βέρδη ἀντικατέστησε τὴν τοῦ Auber. Ἀλλ' ὁ Scribe ἂν καὶ ὠνόμαζε τὸ μελόδραμά του «ἱστορικὸν μελόδραμα», δὲν ἐμεινεν ὅμως πιστὸς εἰς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν εἶνε δὲ τοῦτο τόσον μάλλον παράδοξον, ὅσον τεσσαράκοντα μόνον ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως, τοῦ ὁποῦ τοῦ θανάτου κατέστησε θέμα τοῦ συνθέματος τοῦ ὁ συγγραφεύς, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐδιδάχθη ἐν Παρισίοις τὸ μελόδραμα. Ἐπειδὴ τὸ πολιτικὸν στοιχεῖον δὲν ἀρκεῖ εἰς θεμελίωσιν καλοῦ δραματικοῦ ποιήματος, ἠθέλησεν ὁ Scribe νὰ μεταμορφώσῃ τὸν δολοφονηθέντα βασιλέα εἰς ἥρωα ἐρωτικῆς μυθιστορίας λίαν ῥωμαντικῆς, εἰς ἣν ἀναμειγνύονται ποικίλαι ταχθεῖαι ἄμα καὶ συγκινητικώταται περιπέτειαι. Κατ' αὐτὸν ὁ Γουσταῦς ὁ Γ' ἠγάπα ἐμμανῶς τὴν γυναικα τοῦ πιστοτάτου φίλου του Ἀγκαρστρεμ καὶ ἠγαπάτο ὑπ' αὐτῆς. Ὁ σύζυγος, καθ'

ἤν στιγμὴν ὡς ἐκ θαύματος σώζει τὸν βασιλέα, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἠπειλείτο ὑπὸ συνωμοτῶν δολοφόνων, ἀνακαλύπτει τὸν ἀπόκρυφον ἐκείνον ἔρωτα. Βλέπων δὲ τὴν μὲν φιλίαν του προδοθεῖσαν καὶ ἀτίμως ὑβρισθεῖσαν τὴν τιμὴν του, ἀποφασίζει ἀμέσως νὰ λάβῃ μέρος καὶ αὐτὸς εἰς συνωμοσίαν, τῆς ὁποίας σκοπὸς ἦτο τοῦ βασιλέως ὁ θάνατος. Ῥίπτουσιν οἱ συνωμῶται κλῆρον περὶ τοῦ τίς νὰ πλήξῃ τὸν Γουσταῦον καὶ ὁ κλῆρος πίπτει εἰς τὸν ὑβρισθέντα Ἀγκαρστρεμ. Πορεύεται οὗτος εἰς τὰ ἀνάκτορα καθ' ἣν ἐσπέραν ἐδίδετο ἐκεῖ χορὸς μετμημφισμένων, πλησιάζει τὸν βασιλέα καὶ πλήττει αὐτὸν θανασίμως διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ Γουσταῦος ὁ Γ' ἐκπνέει.

Καὶ οὕτω μὲν ἔπλεξε τὴν ὑπόθεσιν ὁ Scribe, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω καὶ ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια, ἣν θὰ ἀφηγηθῶμεν ἐν τοῖς ἐξῆς.

Ὁ Γουσταῦος ὁ Γ' ἦτο μὲν ἑρωτόληπτος, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔσχον σχέσιν οἱ ἑρωτῆς του πρὸς τὸν τραγικὸν του θάνατον. Πολὺ πρὶν ἢ θανασίμως πληγῇ εἶχον ἐπιδιώξει τὸν θάνατόν του πολυειδεῖς συνωμῶται, καὶ μόνῃ ἡ τύχη κατ' ἐπανάληψιν τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ σκοτίου ζιφους τῶν ἐχθρῶν του, ὧν οἱ πλείστοι ἀνῆκον εἰς τὸν στρατὸν καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν. Ὁ λαὸς καὶ ἡ μέση τάξις τὸν ἠγάπα διότι ἦτο γενναῖος, εὐφυής καὶ ἐλευθερίος, ἀλλ' ἐν ταῦτῳ καὶ ἐπιθετικὸς, ἀσταθής καὶ θεατρικὸς. Μεγάλα συγελάμβανε σχέδια, ἀλλὰ δὲν κατάρθωνεν οὐδὲ μικρὰς μεταρρυθμίσεις νὰ φέρῃ εἰς αἰσιον πέρας· ἤθελε νὰ πλουτίσῃ τὸν τόπον του, καὶ μὲ τὰς ἀνοήτους σπατάλας του τὸν κατέστρεφεν. Αἱ ποικίλαι περιπέτειαι, ἡ ἀταξία, αἱ ἐπιχειρήσεις αἱ τολμηραὶ ἤρresκον καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὸ ἀνήσυχον πνεῦμά του. Ἦτο εἰκρσι πέντε ἐτῶν ὅταν ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Σουηδίας· εἶχε δὲ καταλάβει εὐθὺς δι' ἑνὸς πραξικοπήματος ἀμέριστον τὴν ὅλην σχεδὸν ἑξουσίαν, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ εἰκοσὶν ἔτη τῆς βασιλείας του πᾶσά του ἐνέργεια σκοπὸν εἶχε κύριον νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὰς χεῖράς του καὶ τὴν ὑπολειπομένην ἀκόμη μερίδα. Εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς τῆς βασιλείας του τὸ πλείστον μέρος τῶν εὐγενῶν εἶχον καταλίπει τὴν αὐλήν διὰ παντός· προτιμότερον θὰ ἦτο διὰ τὸν βασιλέα νὰ εἶχε τὸν λαὸν ἐναντίον του, διότι ὁ λαὸς ὑπομένει, γογγυζει, φωνάζει, ἀλλὰ μόνον οἱ μεγιστᾶνες ἠξέχρουν νὰ ἐξυφαίνουσιν συνωμοσίας.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1792 ὁ Γουσταῦος ὁ Γ' ἐπανήρχετο ἀπὸ τὸ Ἀκουσγρανον, ὅπου, τῇ εἰσηγήσει αὐτοῦ κυρίως, τοῦ καθ' ὁλοκληρίαν ἀφωσιωμένου εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀπολύτου μοναρχ-

χίας, εἶχε συνέλθει μικρὸν τι συνέδριον ἡγέμόνων καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ γείνη ἐνέργεια πρὸς ἀναστολήν τῆς προόδου τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ πρὸς στερέωσιν τοῦ Λουδοβίκου. Ἰσ' ἐπὶ τοῦ θρόνου του. Ὁ Γουσταῦος ἐπανελθὼν εἰς τὸ βασιλεῖόν του συνεκάλεσε τὴν σουηδικὴν Δίαιταν εἰς Γεφλέν νὰ λάβῃ παρ' αὐτῆς πιστώσεις διότι εὐρίσκετο εἰς μεγάλας οικονομικὰς δυσχερείας. Ὁ χειμὼν ἦτο δριμύτατος καὶ ἡ Δίαιτα συνῆδρευεν εἰς τόπον ἀπομεμακρυσμένον ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας ἐπίτηδες, νὰ συνέρχωνται ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτεροι ἀντιπρόσωποι καὶ πληρῶνται κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον εὐχερέστερον αἱ ἐπιθυμίαι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐζήτησεν ἐπιψηφίσθαι.

Ἐπανελθὼν εἰς Στοκχόλμην, ὁ Γουσταῦος ὁ Γ', ὅστις ἠγάπα τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰ θεάματα, ἀπεφάσισε νὰ δοθῇ χορὸς μετμημφισμένων ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Αὐλῆς, τὴν παρασκευὴν 9 μαρτίου, ἀλλὰ τόσον εἶχεν ἐπιταθῇ τὸ ψῆχος, ὥστε ἀνεβλήθη ὁ χορὸς διὰ τὴν παρασκευὴν, 16 τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπανήρχετο ἀπὸ τὴν Ἀγαν, ἐξοχὴν· κειμένην εἰς μίαν λεύγαν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν Στοκχόλμην καὶ εἰς τὴν ὁποίαν κατ' ἐξοχὴν ἠγάπα νὰ διατρίβῃ. Ἦτο ἑφιππος καὶ μόνον ὀλίγοι ἐκ τῶν πιστῶν ἀκολουθῶν του τὸν συνώδευον. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ εἰσχωρήσῃ ἐντὸς μικροῦ δάσους τὸ ὁποῖον διασχίζει ἡ ὁδός, μία γυνὴ ἐκεῖ παρατυχούσα ἐρρίφθη μὲ ὁρμὴν πρὸ τοῦ ἵππου του.

—Στάσου, βασιλεῦ, ἐφώνησεν, ὁ θάνατος ἱππεύει πλησίον σου.

—Ὅπισω, τρελλή, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς. Καὶ διήλθε.

Ἡ γυνὴ ἐχάθη ἐντὸς τοῦ δάσους.

Εὐθὺς ἅμα ἐπέστρεψαν εἰς τὸ παλάτιον, ἐπεδόθη εἰς τὸν Γουσταῦον ἐπιστολή, ἣν ἄγνωστός τις εἶχε φέρει καὶ εἶχεν ἀμέσως ἀπέλθει. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε περίπου ταῦτα·

«Δὲν ἀγαπῶ οὔτε ὑμᾶς οὔτε τὰς πράξεις σας, ἀλλ' ἡ συνειδησίς μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀποκρύψω τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχετε. Εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐσώθητε ἀπὸ τοῦ φόνου, ἀλλ' ἐὰν ὑπάγετε τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὸν χορὸν θὰ φονευθῆτε».

Ὁ βασιλεὺς ἐπέδεδιξε τὸ γράμμα εἰς τὸν ὑπαπιστὴν του κόμητα τοῦ Ἑσσεν, ὅστις κατὰ τὴν εὐρὴν πλησίον του. Ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος πολὺ ἠγάπα τὸν βασιλέα, ὠχρίασε καὶ μετ' ἐπιμονῆς προσεπάθει νὰ ἀποτρέψῃ τὸν βασιλέα ἀπὸ τοῦ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν χορὸν, ἀλλ' ὁ Γουσταῦος ἤρresice νὰ γελᾷ λέγων· «Μήπως ἐκατοντάκις δὲν ἔλαβον ὅμοια ἀνώνυμα γράμματα καὶ εὐγενέστερα μάλιστα — προσέθηκεν ἀστεῖζόμενος — Ἐπειτα ἂν θέλουν νὰ μὲ φονεύσουν, μήπως δὲν

ἤμπορῶν νὰ μὲ φονεύσουν εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐδῶ; Ἀλλὰ δὲν τολμοῦν.

Καὶ ὁ Καῖσαρ ἔλεγε παρόμοιον λόγον, λόγον ἀλαζονικὸν καὶ προκλητικόν, ὅστις ἐστοίχισε τὴν ζωὴν εἰς ὅχι ὀλίγους ἡγεμόνας ἀπὸ τοῦ Καίσαρος ἕως τώρα.

Τὴν ἐσπέραν ὁ βασιλεὺς παρέστη εἰς τὴν διδασκαλίαν γαλλικῆς κωμῳδίας ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Αὐλῆς, ὅπου ἐμελλε νὰ γείνη καὶ ὁ χορός. Ἐδείπνησε κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς μίαν μικρὰν αἴθουσαν, ἡ ὁποία συνείχετο πρὸς τὸ θέατρον, ἔπειτα ἐφόρεσε δόμινον καὶ προσωπεῖον καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ θεωρεῖόν του, ὅπου ἔμεινεν ὀρθὸς πλέον τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας παρκτηρῶν τοὺς μετημφισμένους, οἵτινες εἰσῆρχοντο εἰς τὴν αἴθουσαν.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας περνεύσκειτο εἰς τὸν χορόν· ὁ βασιλεὺς ἦτο μόνος μὲ τὸν κόμητα τοῦ Ἑσπεν, ὁ ὁποῖος ἔρριπτε κύκλῳ βλέμματα ἀνῆσυχ.

— Ἦσύχασε, κόμη, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ἂν ἤθελον νὰ μὲ φονεύσωσιν, ἡ ὑπόθεσις θὰ ἦτο ἤδη τελειωμένη.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὁ βασιλεὺς κατέβη ἀπὸ τὸ θεωρεῖόν του καὶ δούς τὸν βραχίονα εἰς τὸν κόμητα τοῦ Ἑσπεν ἤρχισε νὰ περιπατῇ εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ κόσμος, ἔνεκα τοῦ ψύχους, τὸ ὁποῖον ἦτο δριμύ, δὲν ἦτο πολὺς· ἐξακόσιοι ἄνθρωποι περίπου. Ὀλίγα λεπτά εἶχον παρέλθει, ἀφ' οὔτου ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἀρχίσει νὰ περιπατῇ, ὅτε αὐτὸς τε καὶ ὁ κόμης παρετήρησαν ὅτι ἡκολουθοῦντο κατὰ πόδας ὑπὸ δύο προσώπων μετημφισμένων μὲ μαῦρον δόμινον, οἵτινες ἐβάδιζον μὲ συμπεπλεγμένους τοὺς βραχίονας. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ στιγμήν, καθ' ἣν εἶχον παρατηρήσει τοὺς δύο μετημφισμένους, τρίτος τις μὲ μαῦρον ἐπίσης δόμινον, σταθεὶς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, τῷ ἔθηκε τὴν χειρὰ ἐπὶ τοῦ ὤμου λέγων·

— Χαῖρε, ὠραῖέ μου μετημφισμένε.

Ἀμέσως ἡκούσθη ἑλαφρὸς κρότος πιστολίου, ὁ δὲ βασιλεὺς ἀποβαλὼν τὸ προσωπεῖον, ἐφώνησε·

— Μὲ ἐκτύπησαν. . . ἓνας ὑψηλὸς μὲ μαῦρον προσωπεῖον. . .

Ὁ ὄμιλος ὁ περιστοιχίζων τὸν βασιλέα διελύθη εἰς τὴν στιγμήν, καὶ τόσον μεγάλη ἔγεινεν ἡ ταραχή, ὥστε εὐκόλως οἱ συνωμόται ἐχάθησαν ἀναμέσον τοῦ πλήθους. Ἀλλ' εἰς ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς βασιλικῆς ἀκολουθίας πρόσεταξε νὰ κλείσωσιν αὐθωρεὶ τὰς θύρας καὶ οὕτως οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ.

Μετῆνεγκον τὸν βασιλέα εἰς τὰ ἰδιαιτέρὰ του δωμάτια καὶ εὗρον εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶχε κτυπηθῇ, τὸ πιστόλιον, δι' οὗ ἐτελέσθη τὸ κακούρηγμα, ἐν μικρὸν ἐγχειρίδιον καὶ ἐν ἄλλῳ πιστόλιον γεμῆτον μὲ δύο σφαίρας, ὧν ἡ μία τετραγωνική. . . Ὁ βασιλεὺς εἶχε τραυματισθῇ κάτω τοῦ

ἀριστεροῦ ἰσχίου, ἡ δὲ βολὴ εἰσχωρήσασα εἰς τὸ σῶμα εἶχε συμπαράσῃ εἰς τὴν πληγὴν μέρος τῆς μετᾶξης καὶ τοῦ ἐριούχου τῶν ἐνδυμάτων του.

Ἡ πληγὴ δὲν ἔγεινε δυνατόν νὰ ἐξερευνηθῇ παρὰ πολλὰς ὥρας μετὰ τὴν εἰς τὸ παλάτιον μεταφορὰν του, δὲν ἔχασε δὲ τὰς αἰσθήσεις του οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ὁ Γουσταῦος, ἡ δὲ ἀταραξία καὶ ἡ εὐστάθειά του ἐδίδον ἀδιαλείπτως θάρρος εἰς τοὺς περὶ αὐτόν.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ ὁ μέγας μάγιστρος τῆς ἀστυνομίας προσέταξε νὰ παρελάσωσιν ἐνώπιόν του πάντες οἱ παρευρισκόμενοι, ἔλαβε δὲ σημείωσιν τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν. Οἱ συνωμόται ὑφιστάμενοι καὶ αὐτοὶ τὴν ῥηθείσαν δοκιμασίαν ἀναμίζε μετὰ τοῦ λοιποῦ πλήθους, δὲν χάνουσι καθ' ὅλου τὸ θάρρος των καὶ μένουσιν ἀδιάγνωστοι.

Ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ μέγας μάγιστρος ἐνήργει τὴν μακρὰν ἐκείνην καὶ λεπτομερῆ εξέτασιν, εἶχεν ἤδη δώσει μυστικῶς προσταγὴν νὰ ἀχθῶσι καὶ νὰ κλεισθῶσιν εἰς τὸν οἶκόν του πάντες οἱ ὀπλοποιοὶ τῆς Στοκχόλμης. Καὶ μόλις ἐτελείωσε τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Αὐλῆς ἐπιθεώρησιν, ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ἀνέκρινεν ἕκαστον τῶν ὀπλοποιῶν κατ' ἰδίαν. Εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν μόλις εἶδε τὰ δύο πιστόλια τὰ εὐρεθέντα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, διεκήρυξεν ὅτι αὐτὸς πρὸ ὀλίγου χρόνου τὰ εἶχεν ἐπισκευάσει καὶ τὰ εἶχε καθαρῶσι, καὶ ὅτι πρὸς τοῦτο τὰ εἶχε δώσει πρὸς αὐτόν ὁ λοχαγὸς Ἀγκαρστρεμ. . .

Ὁ Ἀγκαρστρεμ οὗτος, ὅστις κατῴκει εἰς ταπεινὴν οἰκίαν ὅχι μακρὰν τῶν ἀνακτόρων, εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τὸν οἶκόν του περὶ τὴν ἑκτὴν πρωϊνὴν ὥραν· ἔπειτα, μετὰ μικρόν, εἶχε πάλιν ἐξέλθει καὶ εἶχεν ἀναμιχθῇ πρὸς τὸ πλῆθος, ὅπερ πρὸ τοῦ παλατιοῦ συνεζήτει περὶ τοῦ τραγικοῦ συμβάντος τῆς παρελθούσης νυκτός. Ὁ μέγας μάγιστρος, πορευθεὶς ἐκεῖ καὶ αὐτός, τὸν ἀνεγνώρισε, προσῆλθε πρὸς αὐτόν καὶ λαβὼν αὐτόν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τῷ λέγει·

— Χαίρω πολὺ ὅτι σᾶς ἀπήντησα, καὶ σᾶς ἠθελον.

Καὶ τὸν ἀπήγαγεν οὕτω χωρὶς νὰ νοήσῃ τις τίποτε.

Ἀναγκασθεὶς νὰ ἔλθῃ ὁ Ἀγκαρστρεμ εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τὸν ὀπλοποιὸν τὸν ἐπισκευάσαντα τὰ πιστόλια ἐδείξε προφανῶς σημεῖα ταραχῆς καὶ ἀνέκραξεν·

— Ἥμην πολὺ ἀνόητος νὰ σοῦ εἶπω τὸ ὄνομά μου!

Ὁ Ἀγκαρστρεμ, πρῶν σηματοφόρος εἰς τὸ σύνταγμα τῶν κυανῶν σωματοφυλάκων, εἶχεν ἤδη καὶ πρότερον ἀναμιχθῇ εἰς κακούργους ἀποπείρας κατὰ τοῦ βασιλέως, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν ἀφρόντιδα μεγαλοφυχίαν ὤφειλε τὸ ὅτι δὲν εἶχε

καταδικασθῇ εἰς θάνατον. Ἦτο τριάκοντα δύο ἐτῶν. Τὰ σγουρά του μαλλία καὶ τὸ μαῦρόν του καὶ πυκνὸν γένειον ἔδιδον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του ἀέρα ἀγριότητος, τὴν ὁποίαν ἐπηύξανον ἔτι μᾶλλον τὰ σκληρὰ καὶ ἐκδικητικὰ αἰσθήματα, ὑπ' ὧν ἐνεπνέετο. Ἦτο ἔγγαμος καὶ πατὴρ δύο θυγατέρων, ἡ δὲ οἰκογένειά του δὲν εὕρισκετο τότε εἰς τὴν Στοκχόλμην.

Διεκήρυξεν ὅτι μόνος εἶχε συλλάβει τὸ σχέδιον νὰ φονεύσῃ τὸν βασιλέα, καὶ παρεκάλεσε νὰ τὸν δικάσουν καὶ νὰ τὸν θανατώσουν ταχέως.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀνεκαλύφθη ὅτι τὴν ἀνώ-
νυμὸν ἐπιστολὴν εἶχε γράψῃ ὁ ταγματάρχης τῶν
σωματοφυλάκων Λίλλιεγχορν. Ἐμεινεν ἐκπλη-
κτος μὴδὲν τοῦτο ὁ Γουσταῦς καὶ προσέταξε νὰ
μὴ τὸν συλλάβωσι. Τὸν Λίλλιεγχορν εἶχεν ἐμ-
πλήσει ὁ βασιλεὺς παντοίων εὐεργετημάτων καὶ
ὡς ἀδελφὸν τὸν ἠγάπα, καὶ ὅμως συμμετέσχε
καὶ αὐτὸς τῆς κατὰ τοῦ εὐεργέτου του συνω-
μοσίας καὶ μόνον ὅτι δὲν ἔσχε τὸ θάρρος μέχρι
τέλους νὰ ἐπιμεινῇ, ὡς εἶδομεν, εἰς τὸ κακουρ-
γημὰ του.

Πλείστοι μετ' οὗ πολὺ ἐγνώσθησαν συνένοχοι.
Τὸ συμβούλιον τῆς Ἀντιβασιλείας, τὸ ὁποῖον
ἀμέσως συνεκρότησεν ὁ βασιλεὺς, πλείστους συνέ-
λαβεν ἵνα προλάβῃ τὰς συνεπειάς, τὰς ὁποίας θὰ
εἶχε τὸ σχέδιον τῶν συνωμοτῶν, ἀλλὰ ταχέως
ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ συνωμοσία ἦτο τόσον πολὺ δια-
δομένη καὶ τόσους εἶχε τοὺς μεμυημένους,
ὥστε ἡ σύλληψις πάντων ἀπέβαινεν ἀδύνατος.

Συνελήφθησαν οἱ κόμητες τοῦ Χόρν καὶ τοῦ
Ρίτβιγγ, οἱ προσωπικῶς μετασχόντες τῆς δολο-
φονίας, ὁ βαρὼν Πέλκιν, ὁ λοχαγὸς Ἐρενσβὸδ, ὁ
ἀδελφὸς τοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ πρεσβευτοῦ τῆς Σουη-
δίας, ὁ κ. δὲ Στάελ, ἀδελφὸς τοῦ ἐν Γαλλίᾳ
πρεσβευτοῦ, πολλοὶ ἄλλοι ἀξιωματικοί, πλείστοι
δὲ ἄλλοι ἐτέθησαν ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Ἡθέλησαν νὰ συλλάβωσι καὶ τὸν βαρῶνα τοῦ
Βεϊκε, σημαντικὸν πρόσωπον, τοῦ ὁποίου ἦτο γνω-
στὸν τὸ πρὸς τὸν Γουσταῦν μῖσος. Ἀπὸ τοῦ 1772
δὲν εἶχε πατήσῃ εἰς τὴν Αὐλὴν, καὶ ἰδιωτεύων
δὲ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ψυχὴ τῆς συνωμοσίας. Ἀλλ'
ὅταν ἐπορεύθησαν εἰς τὸν οἶκόν του διὰ νὰ τὸν
συλλάβωσι, τὸν εὗρον νεκρόν· εἶχε καταπιεῖ ἰσχυ-
ρὰν δόσιν δηλητηρίου καὶ ἐξέπνευσε μετ' ὀφθαλμο-
πύκνου χωρὶς νὰ κάμῃ οὐδεμίαν περὶ τῶν συνω-
μοτῶν ἀποκάλυψιν.

Ὁ βασιλεὺς ἐξηκολοῦθει νὰ ζῇ, τῆς καταστά-
σεώς του λαμβανούσης ποικίλας διαδοχικὰς φά-
σεις. Τὸ τραῦμά του κατ' ἀρχὰς μὲν ἐθεωρήθη
βαρύντατον, ἀλλ' ἔπειτα ἐνόμισαν ὅτι ἦτο ἐλα-
φρότερον. Οἱ ἱατροὶ ὅμως ἐνεκα τῆς πολυσαρκίας
αὐτοῦ δὲν ἠδύναντο νὰ βεβαιωθῶσιν ἀκριβῶς
περὶ τοῦ μέρους ὅπου εἶχεν εἰσδύσει ἡ σφίρα. Διὰ
τοῦτο δὲν ἐτόλμων νὰ κάμωσιν εἰς τὰ τυφλά

ἐγχειρίσιν πρὸς ἐξαγωγὴν αὐτῆς, καὶ ἐνόμισαν
καλλίτερον νὰ ἀναμείνωσιν ἕως οὗ ἡ πύσις ἤθε-
λε συμπαρασύρῃ μέρος τῶν εἰσχωρησάντων εἰς
τὴν πληγὴν τεμαχίων τῆς ἐνδομυκτικῆς ἢ τῆς
βολῆς.

Δυστυχῶς ὁ βασιλεὺς δὲν προεφύλασσετο ὅσον
ἀπῆτει ἡ κατάσταση τοῦ ἔτρωγε πολὺ, ἐδέχετο
καὶ ὠμίλει ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἡ διάθεσις του δὲν
εἶχε μεταβληθῇ, ἦτο ζωηρὸς καὶ ἡσυχάζετο περὶ
τὰς ὑποθέσεις τοῦ βασιλείου του καὶ περὶ τὰ μέ-
τρα, τὰ ὁποῖα ἐμελλον νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἡσυ-
χίαν τοῦ διαδόχου του.

Πολλὰς νύκτας ἐκοιμᾶτο ἀτάραχος ἐπὶ ἑξ ἡ
ἐπτὰ ὥρας. Ἀλλ' ὅμως ἀπὸ τῆς 25 μαρτίου κα-
τέληφθη ὑπὸ βηχός, τὸν ὁποῖον ἀπέδωκαν οἱ ἱα-
τροὶ κατ' ἀρχὰς εἰς κρουλόγημα — διότι μετ' ὅλον
τὸ ἐπικρατοῦν ψυχρὸς μετὰ βίας ἐπέτρεπε νὰ θερ-
μαίνωσιν ἐνίοτε τὸ δωματίον του, — ἀλλὰ μετ'
ὀλίγον διεκήρυξαν ὡς λίαν ἐπιφοβόν. Ἐποδητή-
σαν μὲν ὅτι πρυήχετο ἐκ πνευμονίας, ἀλλ' ἐνεκα
τῆς ἄλλης αὐτοῦ καταστάσεως δὲν ἦτο δυνατόν
νὰ ἐμποδίσωσι τὴν χορῆσιν τοῦ κρέατος καὶ τοῦ
οἴνου, οὐδ' αὐτῶν τῶν παγωτῶν.

Τῇ 27 ἐφάνη βελτίωσις τις. Ἄν καὶ ὑπέφερον
ὄχι ὀλίγον, συνωμίλησιν ἐπὶ πολλὴν ὥραν μετ' ὅλον
διαδόχον, τῷ ἔδωκε δὲ πηκτρικὰς καὶ πολιτικὰς
συμβουλίας, ἀποτελοῦσας τρόπον τινὰ τὴν διαθή-
κην του καὶ τὰς ὁποίας μετὰ λυγμῶν καὶ δα-
κρύων ἤκουεν ὁ βασιλόπαις.

Τῇ 28 οἱ ἱατροὶ καὶ χειρουργοὶ ἐν συμβουλίῳ
ἐκήρυξαν ὅτι ἦτο λίαν κρίσιμος ἡ κατάσταση
τοῦ βασιλέως. Τῇ δὲ ἐπομένῃ ἡμέρᾳ, 29 μαρ-
τίου, δεκατρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸ τραγικὸν συμβῆναι,
ὁ Γουσταῦς ἔπνεε τὰ λοιπῶν. Ἐδείξε θάρρος
μέγα καὶ ὑπομονὴν κατὰ τὰς τελευταίας του
στιγμὰς, ἐν ᾧ δὲ ὁ ἱερεὺς ὁ ἀναγινώσκων τὰς
εὐχὰς καὶ τοὺς ψαλμοὺς διεκόπτετο ἀνὰ πᾶσαν
στιγμὴν, ὁ βασιλεὺς τῷ ἔλεγε·

— Μὴ ταράττεσθε, πατέρ μου· μήπως εἶχετε
νομίσει ὅτι δὲν εἶμαι θνητός;

Τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς πρωίας ὁ Γουσταῦς
ὁ Γ' ἐξέπνευσεν. Ἦτο τεσσαράκοντα ἑξ ἐτῶν.

Ὅτε ἡ νεκροτομὴ ἐπέτρεψε νὰ λάβωσιν οἱ
ἱατροὶ πλήρη ἔννοιαν τῆς πραγματικῆς κατα-
στάσεως τῆς πληγῆς τοῦ βασιλέως, εἰμύναν ἐκ-
στατικοὶ ἰδόντες ὀφθαλμοφανῶς ὅποιους πόνους
πρέπει νὰ ὑπέφερε μετ' ἀληθείας ἀδιάσειστον εὐ-
στάθειαν. Ἦτο δὲ τῷ ὄντι φοβερόν τὸ τραῦμα·
ἐν ὅσπουν εἶχε συντριβῇ, τὸ ἦπαρ εἶχε προσβληθῇ,
τὸ μικρὸν δέρμα τῆς βολῆς εἶχε διασταλθῇ καὶ
εἶχεν ἐντελῶς προσπαγῇ εἰς τὰ μέρη, πρὸς ἃ
ἐβλήθη. Ἡ ἐξαγωγή τῶν κομματιῶν τῆς βολῆς
θὰ ἦτο ἀδύνατος, ἡ δὲ πρὸς τοῦτο προσπάθεια
ἤθελεν ἐπιφέρει ἀμέσως τὸν θάνατον τοῦ βασι-
λέως.

Τὸ σῶμα τοῦ Γουσταῦ ἐξετέθη ἐπὶ μεγαλο-

πρεπὺς κλίνης, τῇ δὲ 13 ἀπριλίου ἐτελέσθη ἡ κηδεία· μετὰ ἓνα μῆνα ἔγεινεν ὁ ἐπίσημος ἐνταφιασμός.

Ὁ βασιλεὺς οὗτος, ὅστις τόσον ἡγάπα τὸ θέατρον, ἐντὸς τοῦ θεάτρου εἶχεν ἀνακηρυχθῆ καὶ ἐφονεύθη πάλιν ἐντὸς τοῦ θεάτρου.

Ὁ Ἀγκαστρεμ κατεδικάσθη τῇ 17 ἀπριλίου εἰς ἐπανεπιλημμένην μαρτίῳσιν, εἰς ἀποκοπὴν τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας εἰς ἀποκοπὴν τῆς κεφαλῆς. Μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ὤρισθη τὰ μὲν ἐντόσθια νὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τοῦ σώματος, αὐτὸ δὲ τὸ σῶμα νὰ κοπῇ εἰς τέσσαρα μέρη. Ἡ φοβερά ἀπόφασις ἐξετελέσθη κατὰ γράμμα· ἡ μόνη χάρις, ἡ ὁποία τῷ ἔγεινεν, εἶνε ὅτι ἡ κεφαλὴ του συναπεκόπη μετὰ τῆς χειρὸς. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν ἐτέθη ἡ κεφαλὴ ἐπὶ ὑψηλοῦ πασσάλου μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν *δολοφόνου τοῦ βασιλέως*, κάτωθεν δὲ ἐκαρφώθη ἡ δεξιὰ χεὶρ. Τὰ ἐντόσθια ἐρρίφθησαν ἐντὸς λάκκου, τὰ δὲ τέσσαρα μέρη τοῦ κοπέντος σώματος προσεπάγησαν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ ἱερῶματος.

Οἱ ἄλλοι συνώμονται ταχέως ἡσύχασαν. Τὸ συμβούλιον τῆς Ἀντιβασιλείας, δίδον εὐρυτάτην ἐκτέλεσιν εἰς τὰ περὶ ἐπιεικείας τελευταῖα παραγγέλματα τοῦ ἐτοιμοθανάτου βασιλέως, ἔδειξε πρὸς αὐτοὺς ἀπίστευτον *πράοτητα*, ἐξ ἧς ἐγεννήθησαν παράξενοι ἀληθῶς ὑποθέσεις.

Ὁ λαὸς ὁ ἀγαπῶν τὸν βασιλέα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ τὴν τόσῃ ἐπιεικείᾳ μάλιστα πρὸς τοὺς μετασχόντας τῆς δολοφονίας κόμητας τοῦ Χόρν καὶ τοῦ Ρέβιγγ. Διότι ὁ Χόρν ἦτο ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν χορὸν ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γουσταύου καὶ ἔκαμεν ὥστε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ὁ Ἀγκαστρεμ, ὁ δὲ Ρέβιγγ ἔδιδε τὸν βραχίονα εἰς τὸν Ἀγκαστρεμ, καθ' ἣν στιγμήν οὗτος ἐτέλεσε τὸ κακούργημα. Ἀμφότεροι δὲ ἐξωρίσθησαν μόνον ἐκ τοῦ βασιλείου.

Ὁ στρατηγὸς Πέρκλιν περιωρίσθη ἐντὸς φρουρίου, ὁ δὲ Λίλλιερχον, εἰς ὃν πολὺ ἐλογίσθη τὸ πλεονέκτημα τῆς σταλείσης ἐπιστολῆς, ἠδυνήθη ἡσύχως νὰ διαγάγῃ τὸν βίον καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τοῦ πλούτου, τὸν ὁποῖον ὤφειλεν εἰς τὸν εὐεργετικὸν βασιλέα.

Σ.

Ρανὶς μελάνης δύναται νὰ συνταράξῃ κόσμον ὀλόκληρον.

Ὁ πικρὸς ἁστεϊσμός εἶνε δηλητήριον τῆς φιλίας.

Καθὼς τὸν ἥλιον ἐπισκοτίζουσι τὰ νέφη, οὕτω τὸν λογισμὸν τὰ πάθη.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

Ὁ φίλος ἐβάδιζε πλησίον μου ἔχων τὰ βλέμματα ἐστηριγμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, σιωπηλός, περίσκεπτος· σημεῖον ὅτι διωγάνιζεν ἐναντίον μου μακρὰν τινα αἰσθηματικὴν ἀνακοίνωσιν, ἐξ ἐκείνων ἃς εἶχον ἤδη τοσαύτης ὑποστῆ· εἶμαι δι' αὐτὸν τὸ λευκωμα, ἐν ᾧ συνεθίζει νὰ τηρῇ τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐντυπώσεις του, τὰς χαράς καὶ τὰς θλίψεις του, μίαν πτερωτὴν παραδοξολογίαν, ἐν ἀτάκτως συνυφασμένον διήγημα, ἐν ποίημα χωρὶς μέτρων καὶ ὁμοιοκαταληξιῶν. Καὶ ὅταν πολλάκις τῷ λέγω «μὰ γιὰτί δὲν τὰ γράφεις αὐτά;» μου ἀπαντᾷ σοβαρῶς:

— Τὸ δύσκολον εἶνε εἰς ἡμᾶς ἐδῶ ὅχι πῶς νὰ γράφῃ κανεὶς, ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ γράφῃ.

Ἐξηκολούθει ἡ ἄσκησις ἡμῶν περιπλάνησις, ὅτε τὸν βλέπω αἶφνης κύπτοντα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ λαμβάνοντα ἐκεῖθεν κατι τι ἐν διφραχκῶν.

— Ἐκαμες τὴν τύχην σου, τῷ λέγω μειδιῶν.

Ἀλλ' ἐκεῖνος, δίχως ν' ἀπαντήσῃ, ἵσταται ἀκίνητος παρατηρῶν μετὰ τόσης τρυφερότητος ἐπὶ τῆς παλάμης του τὸ εὖρημα, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα· μόνον ὁ Πετράρχης ἠδύνατο τοιοῦτοτρόπως νὰ προσβλέψῃ τὸ χειρόκτιον τῆς Λαύρας, ὅταν ἡ τύχη τὸ ἔριπτε πρὸ τῆς ὁδοῦ του· ἡ τόση δὲ ποιητικότης τοῦ φίλου μου ἐκινδύνευε καὶ πρὸ τῶν ὁμμάτων μου νὰ μετατραπῇ εἰς ἀκοιφνὴν κωμικότητα. Ἦδυνάμην νὰ δικαιώσω τὴν συγκίνησίν του, ἀποδίδων αὐτὴν εἰς πραγματικώτερα αἰτία· ἀλλ' ἐγίνωσκον ὅτι κατὰ πάσαν ὥραν τοῦ ἔτους ἐντὸς τῶν θυλακίων του ἔθαλλεν ἕαυρ αἰέποτε... ἄργυρου.

Ὁ φίλος μου ἀνακύψας ἐνόησε τὰς σκέψεις μου, καὶ μετὰ τὴν συνήθη αὐτῷ συνοφρῶσιν, ἐν ἣ ἐκδηλοῦται τὸ μελαγχολικὸς ρεμβῶδες τῆς φύσεώς του, καὶ μετὰ τὴν ἡσυχον φωνήν του, ἐν ἣ ἀποτυπῶνται ἡ ἡρέμια τοῦ χαρακτῆρός του, μοῦ εἶπε: «Νὰ ἤξευρες, καὶ μὲν, τί μοῦ ἐνθυμίζει αὐτὸ τὸ δίφραχκον, τί μοῦ ἔφερεν ἔτσι ἐξάφνης μπροστά μου, πῶς με ἐτράβηξε δώδεκα χρόνους ὀπίσω, τί καλοκαίρι μοῦ παρουσίασε μέσα εἰς αὐτὸν τὸν χειμῶνα, δὲ θὰ με ἑλεούσας ἴσως; Σημείωσε ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ δεύτερον πρᾶγμα ποῦ εὗρισκω, καὶ μοῦ ἐνθυμίζει τὸρα τὸ πρῶτον μου εὖρημα... ἀλλὰ στάσου πρῶτον νὰ τὸ ἀποδώσω, καὶ αὐτὸ εἰς ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον, ἂν δὲν ἀνήκῃ, ἀλλ' εἰνε δικαίον νὰ ἀνήκῃ». Καὶ λέγων ἀπέθηκε τὸ δίφραχκον ἐπὶ τῆς ἡνεωγμένης χειρὸς πυφλῆς γραΐας, ἐπαιτούσης ἐν ἄρχῃ τινὶ τῆς ὁδοῦ, ἐξ ἧς διηρχόμθα τότε.

— Δὲν ἦμουν περιστότερον, ἐξηκολούθησε μετ' ὀλίγον, ἀπὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν παιδί· ἀκόμη δὲν εἶχα ἐβγεῖ ἐξω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, δὲν